ὅσα κάμνεις.) *Κόμητα τοῦ Λουξεμβούργου* (ἰδὲ τὸν τιμοκατάλογον τῶν τόμων ποὺ ἐδημοσίευσα εἰς τὸ πρῶτον φύλλον—σελὶς 10—καὶ κάμε τὸ ἄθροισμα, νὰ ἰδῇς πόσον στοιχίζουν ὅλοι.) *Ἀκτὴν* (ναί, μοῦ ἀρέσουν καὶ τὰ δύο. σύντομα καὶ ὡραῖα.) *Ἀημ. Δ. Π.* (εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ψηφοδέλτιον καὶ σύ.) *Πόθον τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔχει καλῶς.) *Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου* (αὐτὸ ναί. καλομελέτα κ' ἔρχεται.) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* (διὰ δέκα μῆνας, ἢ ὁραχμάς.) *Τιπεροραίου* (ἔστειλα.) *Χάριν* (ἐλήφθησαν.) *Κλέφτικο Βόλι* (ἔχει καλῶς.) *Τοίμησ' Ἀερόπορον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Πανελλήνιον Ἔνωσιν, Ὡραίαν Γαλάτειαν Ἔνδοξον Κυανόλευκον, Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν *Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς ***Διαπλάσεως*** τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Φεβρουαρίου.

39. Λεξίγριφος

Πλανήτη κι' ὄρυκτό
Μὲ τέχνη συνενώνω
Κι' πόλι στὸ λεπτὸ
Δική μας; σοῦ σκαρώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λημνιοπούλας

40. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο, φθόγγο, κτητικὸ
Ἂν τὰ ἑνώσῃ, λύτα,
Ἄλογο μυθολογικὸ
Πῶς τρέχει τώρα κύτταα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

41. Στοιχειόγριφος

Βγάζω νὶ καὶ βάζω ρῶ
Καὶ θαυμάζω κ' ἀπορῶ,
Γιατὶ παύω νὰ πονῶ
Καὶ 'ς ὡραῖο νησὶ περνῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

42. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου κάτι μουσικόν,
Καὶ μέρος τῆς οἰκίας τὸ θηλυκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Στ. Χρηστίδου

43. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται κατὰ σειράν: Κάτι ποὺ φωτίζει, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἀρχαῖος μουσικός, Ἀργοναύτης, ἑρπετόν, ἑλληνικὴ λουτρόπολις, πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐσεάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Α'

44. Ἐπιγραφὴ

Ν Ὄ Γ Ρ Ο
Κ Χ Ε Ν Ρ
Α Ε Ι Ι Ο
Ι Χ Α Ρ Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρ. Στ. Χρηστίδου

45. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταχυτὰ των νὰ ποτελοῦν ζῶον φορτηγόν:

Ἐγείρομαι, ὑγιής, σκληρός, νύξ, χαρά, πᾶς, φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τῶν Ἀκρυκεραυνίων

46. Φωνηεντόλιπον

φθρσν - θ - χρστ - μλ - κκ

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Γ. Λέγγερη

47. Γρῖφος

ΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕ ΛΕ
ΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕ ΛΕ
ΛΕ ΛΕ τοπ' ἀν
ΛΕ ΛΕ
ΛΕ ΛΕ
ΛΕ ΛΕ
ΛΕ ΛΕ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσέως

Παρατηρήσεις: —Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 13 Συλλαβόγριφον τοῦ 2ου φύλλου, ἐκεῖ ποὺ λέγει «συμπλεκτικὸν», γράψε «***ἀρνητικόν***». Ἐπίσης, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 17 Κρυπτογραφικόν, εἰς τὸν πρῶτον στίχον, σβύσε τὸ πρῶτον 7.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ιϛ'—40]

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ «ΚΡΗΤΗΣ»

Δοξασμένος Ρῆνος. — Δοξασμένη Ἑλλάς. — Ἐδζωνάκι. —Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου. — Δορελάϊ. — Μαραμαρωμένος Βασιλιᾶς.—Ροδοδάφνη.—Τρελλὴ Ναυτοπούλα.—Τρελλὴ Νεραϊδα.—Φράουλα.

[Ιϛ'—13]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915.

[Ιϛ'—41]

Ψηφίσατε πασάπαντες τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον **ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ** ὑποστηριζόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ **ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΥ** μεθ' ὑπερογδοήκοντα φίλων του.

Δοξασμένη Γαλανόλευκη, Ἠπειρωτικὴ Ψυχή, Ἀετὸς τῆς Ἠπείρου, Ἀλβανοκτόνος Ἠπειρώτης, Πεταχτὴ Νεραϊδούλα, Ὡραιοπαθής.

[Ιϛ'—42]

Ποιός δὲν θὰ ψηφίσῃ τὴν γλυκειὰ μάννα, τὴν ***Δοξασμένη Ἑλλάδα;*** Πιστεύω πῶς δὲν θὰ βρεθῇ κανένας.

[Ιϛ'—43]

Καίπερ ἀνήκων εἰς «***Ἐθνικὸν Ἀγῶνα***» ψηφίζω τὰ ψευδώνυμα τῆς «***Ἰριπλῆς***» καὶ ἰδίᾳ τὸν ***Νικηφόρον Εὔζωνον.***

Στενημαχιωτάκι

[Ιϛ'—46]

Ψηφίσατε τὸ ψευδώνυμον:

ΩΡΑΙΑ ΓΑΛΑΤΕΙΑ

[Ιϛ'—44]

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἱδρύθη ἐν Πάτραις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπώνυμίαν «***Ἐθνικὸς Ἀγών***». Σκοπὸς αὐτοῦ εἶνε ἡ αὔξησις τῆς κυκλοφορίας τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Διάπλασις». Συνδρομὴ ἐτησία 1,50, ἑξάμηνος 1 καὶ τρίμηνος 0,50. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι διὰ τοῦτον. Ἡ διεύθυνσις: Παντανάσσης 52, Πάτρας.

[Ιϛ'—45]

ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

[Ιϛ'—47]

Ψηφίσατε τὸ ὡραῖον ψευδώνυμον:

ΕΝΔΟΞΟΣ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

[Ιϛ'—48]

Νίκην! Θρίαμβον! στὸν

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τῶν Συλλόγων;

«***Ἑλληνοπαῖς***» —«***Ἐλευθερία***—«***Πατρὶς***» «***Ἐθνικὸς Ἀγών***»—«***Νέα Ἑλλάς***».

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 16—22 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμμ. Θ. Κασσαβέτης, Νικ. Κόσκορος, Μαρία Χ. Τζουανάκου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Λεων. Μ. Ἀρνιώτης, Ἀνδρ. Ι. Παππᾶς, Κωνστ. Ἀντ. Κροντηρᾶς, Φριδ. Κ. Μαρχ. Μαρία Παναγιωτοπούλου, Σταυ. Γ. Βεντούης, Ἀθ. Θ. Πετσανᾶς. Πολυχρ. Θ. Πετσανᾶς, Ἀπ. Δ. Κανέλλης, Ἰ. Γκαρῶ, Κ. Δ. Ταυριτικος, Ἐμ. Μανσόλας.
ΑΡΓΟΥΣ: Νικ. Ἀπ. Κουλουριώτης.
ΒΟΛΟΥ: Εὐαγ. Ἠλίας.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Γεω. Κ. Μπουλοῦκος.
ΖΕΤΣΙΝΗΣ: Νικ. Κ. Σωτηρόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν.
ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Γ. Καραβίας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Σαμπεθαὶ Μ. Κουρῖνο.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀγγελική Μ. Δουκάκη.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θεοδ. Ἀντ. Κόλλα, Εὐτυχία Λιβαδᾶ, Λιζέτα Γ. Δεσιλλα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γεώργιος Α., Νίνα Βασιλᾶ, Πέτσενερ.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Μαίκα Α. Ζακυνθινοῦ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σπ. Σ. Ρομπόκος.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Παν. Πλ. Κωτσάκης, Δημ. Ι. Καλαμαριώτης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· Πλ. Κοντόπουλος, Π. Γ. Λυκούρης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Χρ. Β. Παπασπυρόπουλος, Γεώρ. Κ. Βέγκος Γεωργ. Παπαμῆτρος, Ἰάσ. Ν. Αἰγιαλείδης, Γεωρ. Χρ. Γεωργίου, Ἰω. Μιχαλάκος, Ἀναστ. Φωκιανός, Κωνστ. Γ. Ἀγάπούσης, Νικ. Ζ. Ζωγραφίδης Γεωρ. Ν. Αἰγιαλείδης, Κ. Γ. Ἀναστασίου,
ΠΡΕΒΕΖΗΣ· Εὐφημία Ι. Ρέντζου, Παπάκι.
ΣΠΑΡΤΗΣ· Στέλλα Δ. Κούτση, Πολυτίμη Σ. Λεωπούλου, Γ' Ι. Λεώπουλος.
ΣΥΡΟΥ· Νικ. Π. Τσουτρακάκος, Ἀγ Σ. Σίδερη.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Ζωή Ξ. Τζουμέρκα, Ἰω. Ἀθ. Τσιοβαρίδης, Ἰσαβέλλα Ι. Ἀναγνωστιάδου, Καλλιόπη Νακοπούλου, Μαρίο Π. Παπαβάσου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Αρ. Δημόπουλος Δημ. Στ. Καρύδη, Παν Ἀνδρ. Λέμης, Σωτ. Π. Πετρόπουλος, Γεωρ. Ἀρ. Χάριτος, Γεωρ. Ν. Τσελᾶς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ἀ. Χ. Λεμπέσης, Ἐμ. Ξ. Στεφανίδης.
ΧΙΟΥ: Δημ Γ Κοκκώδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΙΑΣΩΝ Ν. ΑΙΓΙΑΛΕΙΔΗΣ ἐν Πειραιεῖ, ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Τρικκάλοις καὶ ΔΗΜ. ΑΡ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τριπόλει οἵτινες ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1915

Μὲ τὰς 420 σελίδας του.—Μὲ τὰς 460 εἰκόνας του.— Μὲ τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην»—Μὲ τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα ἡ «Κασσετίνα».—Μὲ τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» τοῦ Φαίδωνος.— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

***Τιμᾶται*: ΑΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 8.*— **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν ἀντὶ τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—*Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος *Ἐν Ἀθήναις, 2. Ἰανουαρίου 1916* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 5*

«Ἡ Κολέττα μελετᾷ...» (Σελ. 38 στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ **JULES CHANCEL**

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—Κυρία Σομώ, δεσποινίς, κύριε Ἐρρῖκε Σομώ, καὶ σεῖς κύριε Ἀγκλάς, ἀφοῦ θέλετε νὰ ποτελῆτε μέλος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι πρέπει νὰ εἶσθε ἐτὴ διάθεσι τῆς δικαιοσύνης, γιὰ τὴν ἀνάκρισι ποὺ θὰ γίνῃ.

Καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὴν ὀμήγυρι, ὁ ἀστυνόμος ἔφυγε μὲ τὸν γραμματέα του.

Μόλις ἐκλείσθηκε ἀπὸ πίσω τους ἡ καγγελόπορτα, ἄρχισε στὸ σπιτάκι μιὰ συναυλία ἀπὸ θρήνους καὶ παρηγοριές, ἀπὸ ὑποσχέσεις βοηθείας καὶ κατάρες. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αὐτὰ ἦταν περιττά, καὶ μάλιστα ὀχληρότατα. Γιὰ νὰ δώσῃ λοιπὸν ἕνα τέλος, ὁ Ἀγκλὰς ὕψωσε τὴν φωνή του καὶ εἶπε:

— Κυρίες μου, σᾶς εὐχαριστοῦμε ὅλοι γιὰ τὴ μεγάλη συμπάθεια ποὺ μᾶς δείχνετε καὶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἀλλὰ μόνο σὲ μένα πέφτει τώρα τὸ βάρος, νὰ ὑποστηρίξω τὴν οἰκογένεια Σομὼ ἐτὴ σκληρή της αὐτὴ δοκιμασία. Δὲν εἶμαι δυστυχῶς πλούσιος, ἔχω ὅμως μιὰ μικρὴ θέσι, ποὺ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ντικαταστήσω τὸν οἰκογενειάρχη, ὅσον καιρὸ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν θὰ λείψῃ πολύ...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ λογίδριο, ἡ καλὲς γειτόνισσες δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ποχαιρετήσουν. Τὸ ἔκαμαν λοιπὸν ὅσο μποροῦσαν θερμότερα κ' ἔφυγαν.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφευγε, ἡ κυρία Ἀρμάνδου ἔδειξε τὸν Ἀγκλὰς καὶ εἶπε:

— Πάλι καλά, ποὺ εἴχατε τὴν τύχη νὰ παντήσετε ἐτὴ δυστυχία σας αὐτὸ τὸν καλὸ κ' εὐγενικὸ νέο. Θὰ σᾶς κάμῃ νὰ μὴ τὴν αἰσθανθῆτε πολύ.

Ἦταν ἡ γενικὴ γνώμη.

* * *

Ὅταν ὁ Ἀγκλὰς εὑρέθη μόνος μὲ τὴν καινούργια του οἰκογένεια, δὲν ἤξερε πῶς νὰ κάμῃ νὰ σωπάσῃ τὴν κυρία Σομώ, ποὺ κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε τί τοῦ ἔλεγε ἀπὸ τὴν πολλή της εὐγνωμοσύνη. Ἀλλὰ κ' ἡ Λουΐζα εὐχαρίστως ἄφινε νὰ τῆς φιλῇ τὸ χέρι ἐκεῖνος, ποὺ μὲ τόσην αὐταπάρνησι εἶχε ἀναδεχθῇ τὸ βάρος τῆς προστασίας ὅλων.

Μόνον ὁ Ἐρρῖκος σιωποῦσε ἀγριεμένος, βλοσυρός.

Δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος γιατὶ ὁ ἀραβωνιαστικὸς τῆς ἀδελφῆς του τοῦ προξενοῦσε μιὰ τόσο βαθειὰ ἀντιπάθεια κι' ἀποστροφή.

Ἡ μητέρα του κ' ἡ ἀδελφή του τὸ παρετήρησαν καὶ ἡ Λουΐζα τοῦ εἶπε:

— Ρῖκο, δὲν εἶπες ἀκόμη τίποτα στὸν κύριο Ἀγκλάς. Δὲν ἐνόησες λοιπὸν ἀκόμη πόσο εὐγενὴς καὶ καλὸς δείχνεται 'ς ἐμᾶς;

Ὁ μικρὸς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὄχι πάλι καὶ τόοοσο πολὺ καλός! ἀποκρίθηκε. Τὸ νὰ παίρνῃ γυναῖκά του ἐσένα, δὲν εἶνε δὰ καὶ τόοοσο μεγάλη θυσία!

Μ' ὅλη τους τὴ θλίψι, χαμογέλασαν ὅλοι. Κι' ὁ Ἀγκλάς, μὲ πολλὴ εὐδιαθεσία, ἐφώναξε:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Ρῖκος ἔχει δίκηο!... Χίλιες φορὲς δίκηο! Ἐγὼ πρέπει νὰ θεωροῦμαι πολὺ εὐτυχής, ποὺ μ' ἐδέχθηκε γιὰ σύζυγο ἕνα τόσο χαριτωμένο κορίτσι, καὶ ποὺ τἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Μποροῦσε νὰ γίνῃ πιὸ εὐγενικὸς λόγος; Κ' ἐπειδὴ ὁ Ἐρρῖκος ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν βαρύ, ἡ κυρία Σομὼ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα, Ρῖκο, μὴν εἶσαι γελοῖος!.. Δὲν ντρέπεσαι; Πήγαινε ἀμέσως νὰ φιλήσῃς τὸν γαμπρό σου καὶ πές του, ὅτι εἶσαι εὐτυχής, ὅπως ὅλοι μας, ποὺ εἰσέρχεται στὴν οἰκογένειά μας.

Χωρὶς κανένα ἐνθουσιασμό, ὁ μικρὸς ἑτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ τὴν μητέρα του, ὅταν ὁ Ἀγκλὰς τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸ ψεύτικο φιλί, ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε τόσον κόπο.

—Ἀφίστε ἥσυχο τὸ παιδί, εἶπε· δὲν μάγαπᾶ ἀκόμη καὶ εἶνε πολὺ φυσικό·

«Ἔτσι λοιπὸν μελετᾶτε, κυρία Κολέττα;...» (Σελ. 38 στ. β'.)

ἀλλ' ἅμα μὲ γνωρίσῃ καλλίτερα, θὰ καταλάβῃ, ὅτι δὲν θἀποκτήσῃ ποτὲ καλλίτερο φίλο ἀπὸ ἐμέ... Θὰ εἶμαι συγχρόνως ὁ μεγάλος του ἀδελφὸς καὶ ἐν ἀνάγκῃ, ὁ μπαμπᾶς του.

Τὸ τέλος αὐτῆς τῆς φράσεως τὰ ἐχάλασε πάλιν ὅλα, γιατὶ μόλις τὸ ἄκουσε, ὁ Ἐρρῖκος ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ κ' ἐφώναξε:

— Δὲν μοῦ χρειάζεται μπαμπᾶς, γιατὶ ἔχω! (*) Μπορεῖ νἆνε τώρα στὴ φυλακή, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃ πολύ... ἐγὼ σᾶς τὸ λέγω!

Μπροστὰ στὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ στάσι, ἡ κυρία Σομὼ καὶ ἡ Λουΐζα δὲν ἐπέμειναν περισσότερο. Ὁ Ἀγκλὰς ὅμως, μὲ ὅλη τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἐπροσποιεῖτο, ἐφαίνετο πειραγμένος καὶ μάλιστα ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἀνέλπιστη ἀντίστασι τοῦ μικροῦ.

Ἡ συνέχεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας θὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι δὲν εἶχε ἄδικο νἀφοβᾶται ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ Κολέττα Ἀγκλὰς

Στὴν τραπεζαρία μιᾶς μικροσκοπικῆς κατοικίας, ψηλά, 'ς ἕνα τέταρτο πάτωμα τῆς ὁδοῦ Σερπάντ, ἕνα κοριτσάκι καθισμένο στὸ τραπέζι τῆς μέσης, μελετᾷ· ἢ τουλάχιστον φαίνεται πῶς μελετᾷ, γιατὶ ἔχει μπροστά του ἕνα σωρὸ βιβλία καὶ τετράδια μὲ μουτζουρωμένα ἐξώφυλλα, ὅπως εἶνε συνήθως τὰ μαθητικά.

Ἄ, τί ὡραῖο ποὺ εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι! Ἂν καὶ μόλις ἔκλεισε τὰ δεκατρία, ἔχει ἀνάστημα ποὺ θὰ τὸ ἐζήλευε καὶ μιὰ μεγάλη. Τὸ χαριτωμένο προσωπάκι μὲ τὰ ζωηρὰ χρώματα, φωτίζεται ἀπὸ τὴ λάμψι μιᾶς ὀλόχρυσης κόμης, ποὺ μολονότι δεμένη μὲ κορδέλλα, ξεχύνεται ἀπὸ παντοῦ καὶ κυματίζει τρελλά. Τἄφθονα, τὰ σγουρόξανθα, τὰ θαυμάσια αὐτὰ μαλλιὰ εἶνε βέβαια τὸ κυριώτερο στολίδι τῆς μικρούλας· ἀλλ' ἔχει ἀκόμη καὶ δυὸ γαλανὰ μάτια βαθειά, καὶ πολὺ ἐλκυστικά, καὶ ὅλα της τὰ χαρακτηριστικὰ εὔμορφα, κ' ἕνα ὕφος ἀφελὲς μαζὶ καὶ ὑπερήφανο, θελκτικώτατο.

Ἦταν εὔκολο νὰ μαντεύσῃ κανείς, ὅτι ἡ Κολέττα θὰ ἐγίνετο καλλονὴ ὀνομαστή. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλᾶ,—γιατὶ τ' ὡραῖο αὐτὸ κοριτσάκι ἦταν πράγματι ἡ μονάκριβη ἀδελφὴ τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς Λουΐζας Σομώ,—δυστυχῶς, λέγω, ἤξευρε καλὰ μὲ ποῖα σπάνια θέλγητρα τὴν ἐπροίκισε ἡ φύσις καὶ γι' αὐτὸ ἦταν λιγάκι φιλάρεσκη, κοκέττα, καὶ κατὰ συνέπειαν φυγόπονη. Κάθε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἄφινε τὴ μελέτη της κ' ἐσηκώνετο νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸν καθρέπτη ποὺ ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, καὶ κάθε ποὺ ἄκουγε βήματα στὴ σκάλα, ἔτρεχε στὸ κεφαλόσκαλο, ὄχι τόσο γιὰ νὰ ἰδῇ, ὅσο γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν...

— Ἔτσι λοιπὸν μελετᾶτε τὰ μαθήματά σας, δεσποινὶς Κολέττα; τῆς εἶπε ἡ κυρία Εὐρυδίκη, ἡ καλὴ θυρωρός, μιὰ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδεν ἐκεῖ ἔξω. Ὅλο στὴν πόρτα καὶ στὴ σκάλα φυλᾶττε! Δὲν σᾶς εἶπε ὅμως ὁ ἀδελφός σας, ὅτι δὲν θέλει νὰ βγαίνετε, ὅταν εἰσθε μονάχη;

Ἡ Κολέττα χασμουρήθηκε, τίναξε πίσω τὴς χρυσές της μποῦκλες καὶ ψιθύρισε μὲ κόπο:

— Ἄχ, νὰ ξέρατε πῶς στενοχωριέμαι, κυρία Εὐρυδίκη!

Ἡ καλὴ γυναῖκα ἔκαμε μορφασμὸ οἴκτου, ἔπιασε φιλικὰ τὴν Κολέττα ἀπὸ τὴ ράχη καὶ μπῆκαν μέσα μαζί.

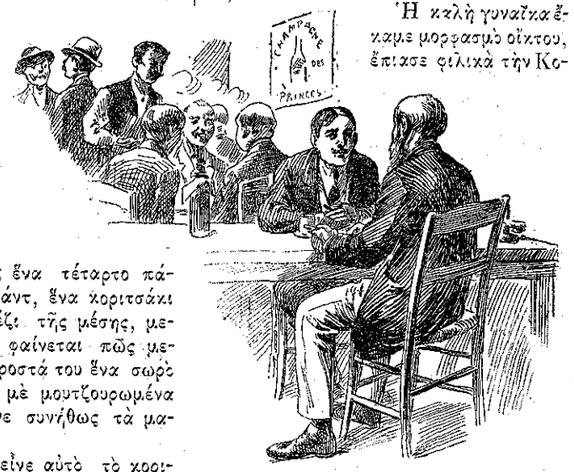

«Ἐπιτέλους ἔπιασε γνωριμία μὲ τὸν Σομώ..»

— Ἀλήθεια, τῆς ἔλεγε, δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστο γιὰ ἕνα κορίτσι νὰ κάθεται ὁλομόναχο σὰν καὶ σᾶς. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς κάμω λιγάκι συντροφιά. Ἴσαΐσα ποὺ ὁ ἄντρας μου γύρισε καὶ θὰ φυλάῃ αὐτὸς τὴν πόρτα. Ἔχω καιρό.

— Ὡραῖα! ἐφώναξε ἡ μικρούλα, χαρούμενη. Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς τρατάρω ἕνα ποτηράκι δυναμωτικό. Ὁ ἀδελφός μου ἔχει πλῆθος μποτίλλιες στὸ ντουλάπι, ποὺ δὲν τοῦ κοστίζουν τίποτα. Εἶνε, ξέρετε, ρεκλάμες.

— Τότε μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ θυρωρός, καθημένη βαρειὰ μπροστὰ στὸ τραπέζι. Ἀφοῦ εἶνε ρεκλάμες... Ὁ κύριος Ἀγκλὰς δὲν θὰ θυμώσῃ ποὺ θὰ τὸν βοηθήσω λιγάκι νὰ τῆς πιῇ...

— Ἀφοῦ μάλιστα δὲν πίνει ποτέ, ἐπρόσθεσε ἡ Κολέττα. Καὶ μαζεύονται, μαζεύονται...

Κ' ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, ἔχωσε τὸ χέρι της στὸ κάτω μέρος τοῦ μπουφφὲ κ' ἔβγαλε καμμιὰ δεκαριὰ μποτίλλιες διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων.

Ἡ κυρία Εὐρυδίκη ἐκύτταζε λαίμαργα τὴν ὀρεκτικὴ συλλογή κι' ἐδιάβαζε τὴς ἐτικέττες, γιὰ νὰ μαντεύσῃ ποιὸ ἀπὸ τὰ «δυναμωτικὰ» ἐκεῖνα θὰ εἶχε τὴν καλλίτερη γεῦσι.

— Ὡς τόσο, καλὸ ἐπάγγελμα ἔχει ὁ κ. Ἀγκλάς! ἔλεγε μὲ θαυμασμὸ. Φαντάσου νὰ τοῦ στέλνουν χάρισμα ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα!

Ἐπιτέλους ἐδιάλεξεν ἕνα ποτὸ ποὺ εἶχε χρῶμα τοπαζιοῦ κ' ἔτεινε τὸ ποτοποτηράκι της, ποὺ ἡ Κολέττα τῆς τὸ ἐγέμισε ὡς τὰ χείλη. Ἡ κυρία Εὐρυδίκη τὸ ἐδοκίμασε, τὸ βρῆκε πολὺ τοῦ γούστου της καὶ, κατευχαριστημένη, ἄρχισε νὰ μιλῇ μὲ τὴν εὐγλωττία ποὺ χαρακτηρίζει τὰς θυρωρούς.

— Ὥστε λοιπὸν ἔτσι, πουλάκι μου, στενοχωριέσαι ἐδῶ-μέσα, ἔ;... Τὸ καταλαβαίνω. Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ γιὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας σου, καὶ μάλιστα κοριτσάκι ὡραῖο σὰν καὶ σένα... Πάντα κλεισμένο, πάντα ὁλομόναχο, μέσα στὸ μικρὸ αὐτὸ ἀπαρτάμεντο... Δὲν φταίει ὅμως κι' ὁ ἀδελφός σου. Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος; Δὲν εἶνε, βλέπεις, πλούσιος. Μιὰ θεσούλα ἔχει 'ς ἐκεῖνο τὸ περιοδικό,—στὴν «Ἰατρικὴ Ζωή», ἔτσι δὲν λέγεται;—κι' ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γυρίζῃ, γιὰ νὰ βρίσκῃ ρεκλάμες. Ἔ, παιδάκι μου, ἡ ζωὴ σήμερα εἶνε πολὺ δύσκολη, γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν περιουσία.

— Ὤ, τὸ ξέρω καλὰ πῶς δὲν φταίει ὁ ἀδελφός μου, ποὺ βρίσκομαι συχνὰ ὁλομόναχη! εἶπε ἡ Κολέττα.

— Καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷς τὸν μεγάλο σου ἀδελφὸ καὶ νὰ τὸν λατρεύῃς σὰν Θεό σου! ὑπέλαβε ἀμέσως ἡ κυρία Εὐρυδίκη... Ὅσο συλλογίζομαι, ὅτι ἐξ αἰτίας σου, γι' ἀγάπη σου, κάνει τώρα αὐτὴ τὴν ἐργασία!.. Τὰ ξέρω ὅλα. Ὁ ἄντρας μου γνωρίζει ἕνα γιατρό, ποὺ ἦταν καθηγητὴς τοῦ ἀδελφοῦ σου στὸ Μονπελλιέ, τότε ποὺ σπούδαζε ἐκεῖ γιὰ νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς γιατρός. Εἶπε λοιπὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου αὐτὸς ὁ καθηγητής, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔκαμε μεγάλη θυσία νἀφίσῃ στὴ μέση τὴ σπουδή του, τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ δυστυχισμένος ὁ πατέρας σας...

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουγε ἡ Κολέττα νὰ ἐπαινοῦν ἔτσι τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Αὐτὸς ἦταν τώρα ὁ μόνος της προστάτης. Ὁ πατέρας της, συμβολαιογράφος στὸ Μονπελλιέ, βρέθηκε μιὰ μέρα νεκρὸς στὸ γραφεῖό του. Τοῦ εἶχεν ἔλθῃ ἀποπληξία ἀπὸ τὴ στενοχώρια του, ἐπειδὴ εἶχε χάσῃ σὲ ἄτυχες ἐπιχειρήσεις, τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ οἱ πελάται του.

Ἡ Κολέττα ἦταν τότε δώδεκα χρονῶν. Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνῃ πρὸ καιροῦ. Δὲν τῆς ἔμενε στὸν κόσμο παρὰ μόνον ἕνας ἀδελφός. Καὶ ὁ Εὐτύχιος

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 30.

Ἀγκλάς, ὁ τελειόφοιτος τῆς ἰατρικῆς, ἄφισε τὴς σπουδές του, ποὺ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὴς ἐξακολουθήσῃ, ἐπῆρε τὴν ἀδελφούλα του καὶ ἦλθε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ἐργασθῇ.

Γρήγορα βρῆκε μιὰ θέσι 'στὸ περιοδικὸν «Ἰατρικὴ Ζωή», στὸ τμῆμα τῶν Ἀγγελιῶν. Ἔφρόντιζε δηλαδὴ νὰ βρίσκῃ Ἀγγελίες κ' ἔπαιρνε ποσοστὸ ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ἐπλήρωναν γιὰ νὰ τὴς δημοσιεύουν. Ἔτσι ἐκέρδιζε τρακόσια ὡς τετρακόσια φράγκα τὸν μῆνα, ποὺ τοῦ ἐφθαναν ὁπωσδήποτε γιὰ νὰ ζῇ αὐτὸς καὶ ἡ Κολέττα.

Ἡ καλὴ θυρωρός, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μικρούλα της φίλη γιὰ τὴν περιποίησι καὶ νὰ τὴν διασκεδάσῃ λιγάκι, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της μιὰ τράπουλα λερωμένη καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ παίξουν μιὰ κοντσίνα. Ἦταν μιὰ εὐχαρίστησις ποὺ συχνὰ τὴν ἐπρόσφερε στὸ ἔρημο κοριτσάκι, ποὺ περνοῦσε ὁλομόναχο ὅλη τὴν ἡμέρα... Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι κ' ἡ κυρία Εὐρυδίκη εὕρισκε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ παίζῃ μὲ τὴν Κολέττα, ποὺ ἦταν πολὺ ἔξυπνη κ' ἔπαιρνε γρήγορα τὰ παιγνίδια ποὺ τῆς ἐμάθαινε.

* *

Καθὼς ἐβεβαίωνε λοιπὸν ἡ θυρωρός, ἡ ζωὴ τοῦ Εὐτυχίου Ἀγκλᾶ ἦταν πρότυπο τιμιότητος καὶ ἀρετῆς, καὶ κατὰ τὴν γνώμη ὅλων ὅσοι ἐγνώριζαν τὸν ὑπάλληλο τῆς «Ἰατρικῆς Ζωῆς», ὁ νέος αὐτὸς εἶχε πραγματοποιήσῃ τὸ ἰδανικὸ τῶν σοφῶν κ' εἶχε μάθῃ νὰ εἶνε ὀλιγαρκής. Ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἦταν ἔτσι. Ἡ μεγαλητέρα φιλοδοξία ἔβραζε στὰ στήθη τοῦ αἰνιγματώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐφαίνετο τόσον ἥσυχος κ' εὐχαριστημένος, κ' ἕνα μόνο πρᾶγμα ἐσυλλογίζετο: νἀποκτήσῃ χρήματα, νὰ κάμῃ περιουσία καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὴν ἀδελφή του.

Ἀλλὰ τὴν περιουσίαν αὐτή, ποὺ τὴν ἤθελε μεγάλη καὶ γρήγορη, ὁ Ἀγκλὰς ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος γιὰ νὰ ἐννοῇ, ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ποτὲ μὲ τίμια μέσα. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ἔφθασε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ κάθε μέσον, ἤ, ἂς τὸ ποῦμε καθαρά, νὰ κάμῃ ἕνα ἔγκλημα, μιὰ κλοπή... Ἀλλὰ κλοπή, ἐννοεῖται, μεγάλη. Ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κλέβουν ἑκατὸ ἢ χίλια φράγκα. Ἂν εὕρισκε ἐπὸ δρόμο ἕνα τετοιο ποτόν, θὰ ἔσπευδε νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν Ἀστυνομία, γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν φήμη τοῦ τιμίου ἀνθρώπου ποὺ τοῦ ἐχρειάζετο, ὡς νὰ τοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ κάμῃ τὸ μεγάλο του κόλπο.

Κ' ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀγκλὰς εἶχε πάῃ σὲ μιὰ μεγάλη Τράπεζα, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ ἕνα τσὲκ τοῦ προϊσταμένου του. Κ' ἐκεῖ ποὺ ἐπερίμενε τὴ σειρά του, ἐσυλλογίζετο τί τεράστια ποσὰ ἔχουν στὰ χέρια των οἱ ταμίαι τῶν μεγάλων αὐτῶν πιστωτικῶν ἱδρυμάτων. Ἔμεινε ὡς μισὴ ὥρα νὰ βλέπῃ κ' ἐλογάριασε, ὅτι στὸ μικρὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, ἀπάνω ἀπὸ ὀκτακόσιες χιλιάδες φράγκα εἶχαν περάσῃ μόνον ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ ὑπαλλήλου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν πληρώσῃ! (Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΓΕΛΑΣΘΗΚΑΝ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Α Χριστούγεννα τὸ βράδυ, ἐνῷ περνοῦσα τὴν πλατεῖα τῆς Ομονοίας, εἰδατρεῖς κυρίες ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ι" Σεπτεμβρίου καὶ προφανῶς ὁ,τι εἴχανφθάσῃ μὲ τὸ σιδηρόδρομο ἀπὸ τὴν Κηφισσιά, τὸ Μαροῦσι ἢ τὰ Πατήσια. Αὐτὸ τὸ ἐσυμπέρανα ἀπὸ τῆς πελώριες ἀγκαλιὲς τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν ἀνθισμένων κλώνων ποὺ βαστοῦσαν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν ἐπλησίασαν ἡ κυρίες καὶ εἶδα, ὅτι οἱ ἀνθισμένοι ἐκεῖνοι κλῶνοι ἦταν ἀπὸ μυγδαλιές!

Χριστούγεννα ἀκόμη καὶ νἄχουν ἀνθίσῃ ἡ μυγδαλιές;! Αὐτὸ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου τὸ ἔβλεπα... Καὶ θυμήθηκα μιὰ παράξενη προφητεία ποὺ διάβασα πρὸ μηνὸς σὲ κάποια ἐφημερίδα, ὅτι φέτος θὰ ἑωρτάζαμε τὰ Χριστούγεννα, ἀντὶ μὲ χιόνι, ὅπως τὸ θέλει ἡ ποίησις καὶ ἡ παράδοσις, μὲ λευκὰ ἀνθάκια μυγδαλιᾶς. Ἐγέλασα τότε μὲ δυσπιστία. Γιατὶ ἤξερα ὅτι ἡ μυγδαλιὲς δὲν ἀνθίζουν συνήθως παρὰ στὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου. Καὶ ὅμως νά το! Νά το τὸ ἄνθινο, τὸ ἀνοιξιάτικο, τὸ ὑπερφυσικὸ χιόνι! Ναί, κάναμε φέτος Χριστούγεννα μὲ ἥλιο, μὲ χαρὰ Θεοῦ καὶ μὲ ἀνθισμένους κλάδους μυγδαλιᾶς. Κ' ἡ κυρίες ποὺ πῆγαν στὴν ἐξοχὴ καὶ τοὺς ἔκοψαν, κ' ἐγὼ ποὺ τοὺς εἶδα μὲ θαυμασμὸ στὴ βραδινὴ πλατεῖα, κάτω ἀπὸ ἕναν ξάστερο, ὁλόφωτο οὐρανό, καὶ συλλογίσθηκα πόσο γρήγορα ξετυλίχθηκε στὴν ὡραία Ἀττική μας, ἡ λευκὴ σημαία τῆς Ἀνοίξεως!

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς γελάσθηκα κ' ἐγώ, ὅπως γελάσθηκαν κ' ἡ καϊμένες ἡ μυγδαλιές, ὅπως γελάσθηκαν ὅλα τὰ δένδρα κι' ὅλα τὰ φυτά, ποὺ βιάστηκαν νὰ ξεπετάξουν τὰ μπουμπούκια τους, τὰ φύλλα τους ἢ τὰ ἄνθη τους. Ὅλες αὐτὲς τὴς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Νοεμβρίου, ἡ ἥλιος ἔκαιγε τόσο πολὺ κ' ἔκανε τέτοια γλύκα, ποὺ ἐνόμισαν ὅτι ἦλθε πιὰ ἡ ἄνοιξις. Κι' ἀποφάσισαν νὰ ξανοιχθοῦν καὶ τὴν ἔπαθαν. Γιατὶ ἡ ἄνοιξις, ὄχι, δὲν ἦλθε ἀκόμη... δὲν τὸ πιστεύω. Αὔριο τὸ χιόνι, ἡ παγωνιὰ θὰ κάψῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ βιαστικὰ ξεβλαστήματα κι' οἱ βοριάδες θὰ ρίξουν ὅλ' αὐτὰ τὰ πρώϊμα ἀνθάκια. Τὰ καϊμένα τὰ δένδρα! Τί ἔχουν νὰ πάθουν!.. Ἔ, ὅ,τι παθαίνουν ὅλοι ὅσοι γελιοῦνται ἀπὸ τὰ φαινόμενα τἀπατηλά: μιὰ συμφορά, μιὰ καταστροφή...

Ἕνας φίλος μου μ' ἐβεβαίωσε, ὅτι μὲ τὴν ἔκτακτη αὐτὴ καλωσύνη τοῦ Δεκεμβρίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δένδρα, γελάσθηκαν καὶ τὰ ἔντομα. Σπόροι ποὺ περίμεναν τὴν ἄνοιξι—τὴν ἀληθινὴ ἄνοιξι,—γιὰ νὰ σκάσουν, ἔσκασαν ἀπὸ τώρα. Καὶ ἀπὸ τώρα βγῆκαν τὰ σκουληκάκια κ' ἡ πεταλουδίτσες. Ὁ φίλος μου, ἔξαφνα, μοῦ ὠνόμασε μεταξὺ τῶν γελασμένων καὶ τὸν σκόρο τῆς ντουλάπας του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφαγε προχθὲς μιὰ ρεδιγκότα. Τί θὰ γίνουν αὐτὰ τὰ σκουληκάκια κι' αὐτὲς ἡ πεταλουδίτσες, αὔριο, μὲ τὸ χιόνι καὶ μὲ τὴν παγωνιά; Τὰ πρῶτα θὰ ψοφήσουν πρὶν γίνουν πεταλουδίτσες, ἡ δεύτερες θὰ ψοφήσουν πρὶν γεννήσουν ταὐγουλάκια τους. Κ' ἡ οἰκογένεια τῶν ἐντόμων θὰ καταστραφῇ. Ἔ, μικρὸ τὸ κακό, ὅταν εἶνε μιὰ οἰκογένεια σκόρων ποὺ τρέφεται μὲ τὰ μάλλινα τῆς ντουλάπας μας. Εἶνε ὅμως καὶ κάποια ἔντομα ποὺ χρειάζονται στὸν κῆπο πολύ. Κι' ὁ κῆπος θὰ χάσῃ, θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν καταστροφή τους, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῶν νέων ξεβλάστημάτων.

Εἶνε φυσικὸ νὰ γελιοῦνται ἀπὸ μιὰ ψεύτικη ἄνοιξι τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἔντομα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ὁ λογικὸς καὶ φρόνιμος, ξέρει καὶ πρέπει νὰ φυλάγεται. Γι' αὐτὸ ἐλπίζω, ὅτι κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ κάμῃ τὴν τρέλλα νὰ ἐλαφρώσῃ ἢ νὰ ἐκτεθῇ μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι καλοκαίρεψε. Νὰ θυμᾶσθε τὴν παροιμία ποὺ λέγει, ὅτι τὰ κοφτερὰ εἶνε πίσω...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΣ

Ὦ φίλε, ὅλο ποτίζεσαι
Κι' ὅλο διψᾷς σοφία.
Σὲ καρτερᾷ ἡ γωνίτσα μας
Μὲ τὰ βαθιὰ βιβλία.

Μὰ ἡ σοφία κακομάγισσα
Καὶ τὸ πιοτὸ φαρμάκι.
Γέρνεις θαμπὸς τὴ σκέψι σου
Πῶς τὴν τρώει τὸ σαράκι!

Πᾶμε! ἡ θάλασσα γιάτρισσα,
Καὶ πιὸ σοφὸς ὁ ἀέρας,
Κ' ἡ γλαυκὴ πλάσι γύρω μας,
Φροντίδα μιᾶς μητέρας.

[*Ἀπὸ τοὺς «Βωμούς»*] ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ἡ ἐπίσκεψις αὐτή, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, ρίπτων ὀλέμμα ἐκφραστικὸν πρὸς τὸ αὐτοκίνητον τῶν ντέτεκτιβ, δὲν γίνεται γιὰ νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω οἱ ἄνθρωποί σας. Εἶνε γιὰ τὰ γράμματα· γιὰ τὰ γράμματά σας, ἁπλούστατα.

— Εὑρίσκονται λοιπὸν στὸ Ντροῦλι; ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, εὑρίσκονται στὸ Ντροῦλι, ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, θιασκεδάζων μὲ τὴν ἔκπληξιν τοῦ πατέρα του. Τὰ ἔκρυψα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ἀστυνόμου τὴν ἡμέραν ποῦ μὲ συνέλαβαν.

— Κί ἄν τὰ βρῆκαν; ἄν ἐχάθηκαν;.

— Ὤ, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Θὰ τὰ βροῦμε στὴν ἴδια θέσι ὅπου τὰ ἔβαλα, τὴν ὥρα ποῦ ἔγραφα τὸ γράμμα μου. Βλέπετε ὅτι κρατῶ τὴν ὑπόσχεσί μου. Μετὰ δέκα λεπτά, τὰ χαρτιὰ ποῦ περιεῖχε ἡ κασσετίνα, θὰ εἶνε στὰ χέρια σας.

— Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν! ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος· ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, Ροδόλφε, πιστεύω, ὅτι εἶσαι εἰλικρινής.

— Μὰ μὴν ἀμφιβάλλετε!

— Ἔχω μαζί μου ἕνα πορτοφόλι, ποῦ περιέχει δέκα τοκομερίδια ἀπὸ ἑκατὸν δολλάρια τὸ καθένα, δηλαδὴ πέντε χιλιάδες φράγκα, καθὼς καὶ ἓν εἰσιτήριον διὰ τὸ ἀτμόπλοιον «Νεύας», ποῦ ἀναχωρεῖ αὔριον τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Τὸ πορτοφόλι αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα. Θὰ σοῦ τὸ δώσω τὴν ἴδια στιγμὴ ποῦ θὰ μοῦ δώσῃς καὶ σὺ τὰ χαρτιά. Περιττὸν νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀσφάλειάν σου, ἄν δὲν ἀπεφάσιζες νὰναχωρήσῃς ἀμέσως εἰς τὴν Ἀμερικήν... Ἡ θέσις σοῦ ἐκρατήθη μὲ ἄλλο ὄνομα καὶ μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι θὰ εὕρῃς ὅλας τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας. Ἐκτὸς τούτου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ἀποκαλύψω εἰς κανένα ὅτι θὰ ξαναρχίσῃς ἐκεῖ τὴν ζωή σου καὶ θὰ γίνῃς τίμιος ἄνθρωπος!

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Φαίνεται ὅτι ἡ συνείδησίς του ἀφυπνίζετο ἐπιτέλους καὶ δύο δάκρυα ἔβρεχαν τώρα τὰ μάγουλά του... Μὲ νεῦμα τῆς κεφαλῆς, ηὐχαρίστησε τὸν μαρκήσιον, τοῦ ὁποίου ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀνεξικακία τὸν συνεκίνουν βαθύτατα.

Τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησε καὶ ὁ «Ρ», ἢ μᾶλλον ὁ Ροβέρτος Σαρπαντιὲ ἐπήδησεν ἐλαφρὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου.

Μὲ ὀλίγα λόγια, ὁ ψευδο-δικηγόρος ἐξήγησεν εἰς τὸν κ. Ἀστυνόμον, ὅτι ὁ φίλος του κ. Δερινὺ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχαν πολλὰς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ καταδίκου «Ρ», καὶ τῷ ἐζήτησε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ σχεδίου ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφίσῃ ἐπάνω εἰς τὸ στυπόχαρτόν του.

Τότε, ἐνῷ ὁ Ἀστυνόμος ἔψαχνεν εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, ὁ «Ρ» ἔσκυψεν ἀπὸ πάνω του κ' ἐπῆρεν ἕνα παληὸ χαρτοφυλάκιον ἀπὸ καρτόνι.

— Ἀ, δὲν εἶνε ἐκεῖ-μέσα! ἔκαμεν ὁ Ἀστυνόμος.

— Παροντόν! ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, ἀφίνων τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἐνόμισα.

Ἀλλὰ πρὶν τὸ ἀφίσῃ, ἐτράβηξεν ἀπὸ μέσα, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς, ἕνα φάκελλον στακτερόν.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ἀστυνόμος, σκυμμένος, ἐξηκολούθει τὴν ἔρευναν εἰς τὸ συρτάρι, ὁ Ροδόλφος ἐνεχείρισε κρυφὰ τὸν φάκελλον εἰς τὸν μαρκήσιον, ψιθυρίζων:

— Ὁρίστε τὰ γράμματά σας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ προειδοποίησις.

Ἀχρότατος, ἄφωνος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὁ μαρκήσιος Δερινὺ χώνει τὸν φάκελλον εἰς τὴν τσέπην του, καὶ τείνει εἰς τὸν Ροδόλφον τὸ δι' αὐτὸν προωρισμένον πορτοφόλι.

— Πᾶμε τώρα, ψιθυρίζει ὁ «Ρ».

Καὶ πρὸς τὸν Ἀστυνόμον δυνατά:

— Δὲν τὸ βρίσκετε, κύριε;

— Ὄχι... περίεργο πρᾶγμα... καὶ ὅμως μοῦ ἐπέστρεψαν αὐτὸ τὸ χαρτὶ μετὰ τὴν δίκην. Δὲν θυμοῦμαι ἀλήθεια ποῦ τὸ ἔβαλα...

— Δὲν πειράζει, ἔσπευσε νὰποκριθῇ ὁ «Ρ», μὴν ἐνοχλῆσθε τώρα. Ἂν τύχῃ νὰ τὸ εὕρετε ἀργότερα, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς τὸ στείλετε. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ φίλος μου κ. Δερινὺ θὰ βρῇ τὰς ἐπιστολὰς ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὸν Μωρὶς Ζιλλὰρ καὶ θὰ κάμωμεν τὴν παραβολὴ τῶν δύο γραφικῶν χαρακτήρων. Μᾶς συγχωρῆτε πολὺ διὰ τὴν ἐνόχλησι, κύριε Ἀστυνόμε. Χαίρετε!

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ὁ ψευδοδικηγόρος καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντροῦλι.

Ὅλα ἐπῆγαν καλά. Ὁ μαρκήσιος εἶνε κάτοχος τῶν πολυτίμων ἐπιστολῶν. Θὰ μάθῃ ἐπιτέλους τὸ μυστικὸν τῆς κασσετίνας!

— Χαῖρε, Ροδόλφε, λέγει συγκεκινημένος εἰς τὸν υἱόν του. Εἶσαι νέος ἀκόμη καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀργὰ διὰ νὰ γίνῃς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος...

— Θὰ προσπαθήσω· σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ εἶνε δυνατόν, ἀποκρίνεται ὁ νέος, κλίνων τὴν κεφαλήν.

Καὶ διὰ πρώτην φοράν, τείνει τὴν χεῖρα του εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ τρέμει ὀλίγον, ὅταν ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ποῦ ὑπέφερε τόσα ἐξ αἰτίας του, τῷ ἀνταποδίδει τὴν χειραψίαν καὶ τῷ παρέχει σχεδὸν τὴν συγγνώμην του.

— Χαῖρε!

Εἰς ἕνα νεῦμα τοῦ μαρκησίου, οἱ ντέτεκτιβ, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχον ἀκολουθήσῃ μέχρι τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ντροῦλι, παίρνουν ἀπὸ πίσω τὸν νέον μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἁγίου Παγκρατίου. Διότι ὁ μαρκήσιος θέλει νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ Ροδόλφος θάναχωρήσῃ πράγματι καὶ οἱ ντέτεκτιβ ἔχουν ἐντολὴν νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν, πρὶν τὸν ἰδοῦν νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸν «Νεύαν». Τότε μόνον θὰ ἤρχιζαν τἀναγκαῖα διαβήματα διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ.

Μὲ θλίψιν βαθεῖαν, ὁ κ. Δερινὺ βλέπει φεύγοντα τὸ υἱόν του, τὸν μονάκριβόν του, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη κατεδίκασεν εἰς πεντάετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ ὁ ὁποῖος ὤφειλε τώρα τὴν ἐλευθερίαν του μόνον εἰς τὴν ἀπίστευτον ἐθελοθυσίαν τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ.

«— Δυστυχισμένο παιδί! ψιθυρίζει. Ἂς τὸν φωτίσῃ πιὰ ὁ Θεὸς νὰλλάξῃ ζωή!...

Καὶ ὅταν δὲν βλέπῃ πλέον τὸν υἱόν

του, σταματᾷ ἓν μικρὸν αὐτοκίνητον ποῦ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός του, ἀναβαίνει, δίδει εἰς τὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου καὶ κλείει τὴν θυρίδα τοῦ κουπέ.

Τότε, μὲ τρέμοντα χέρια, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸν μυστηριώδη στακτερὸν φάκελλον, θραύει ἀλληλοδιαδόχως τὰς πέντε του σφραγῖδας, τὸν ἀνοίγει καὶ μὲ ἀπότομον κίνημα ἀπλώνει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὰς ἐπιστολὰς ποῦ περιεῖχεν ἡ κασσετίνα.

Ἀλλὰ μόλις ρίπτει μιὰν ματιὰν εἰς τὰ ὑποκίτρινα ἐκεῖνα χαρτιά, ἐπὶ τῶν ὁποίων διαβάζεται τὸ λεπτὸν γράψιμον τῆς συζύγου του, τῆς μαρκησίας, ἡ ὠχρότης του μεγαλώνει.

— Θέ μου! ψιθυρίζει· εἶνε ἀλήθεια;.

Τὰ δόντια του συγκρούονται, ρίπτει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ὀπίσω, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ διασκορπίζονται μέσα στ' ἀμάξι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Ἤλθαν τὰ νέφη στοῦ Βοριᾶ
στ' ἀλόγατα καβάλλα,
κ' ἔξεπεζέψανε βαριὰ
στὰ ὄρη τὰ μεγάλα.

Καθένα σὲ κορφὴ κοντὰ
ὠχρωμένο ἀχνίζει·
καθέν' ἀστράφτει καὶ βροντᾷ
καὶ πόλεμον ἀρχίζει.

Ρίχνουν γιὰ σκάγια τὴν βροχή,
γιὰ βόλια τὸ χαλάζι,
καὶ πλημμυρᾷ στὴν ἐξοχὴ
καὶ τὰ σπαρμένα ἁρπάζει.

Βγαίνει ὁ γεωργός, ἀντὶ σπαθί,
μ' ἕνα τσαπὶ καὶ φτυάρι—
Ποιὸς εἰμπορεῖ ν' ἀντισταθῇ
στ' ὁρμητικὸ χειμάρρι;

Στρέφει τὰ μάτια στ' ἀψηλὰ
καὶ τὸν Θεὸ κυττάζει,
τὸ δάκρυ του κατρακυλᾷ,
—Βοήθα με!—φωνάζει.

Καὶ ὁ Θεὸς ποῦ τὸν πονεῖ,
γιὰ τὴν καλὴ καρδιά του,
γνέφει τοῦ Ἥλιου νὰ φανῇ
νὰ πᾷ βοήθειά του.

Ἀπὸ τὴ μιὰ ἡ συννεφιὰ
κι' ὁ ἥλιος ἀπ' τὴν ἄλλη,
τῆς Ἶρίδος ἡ εὐμορφιὰ
στὸ μεταξὺ προβάλλει.

—Βάλετ', ἐχθροί, τοὺς κεραυνούς,
τὰ ὅπλα σας στὴ θήκη,
γιατ' εἶμ' ἐγὼ στοὺς οὐρανοὺς
ἡ παλαιὰ συνθήκη,

Ποῦ ἔγραψε ὁ Δημιουργὸς
μὲ χρώματα ποῦ μένουν,
γιὰ νὰ τὰ βλέπῃ ὁ γεωργὸς
νὰ ξέρῃ τί σημαίνουν:

Τὸ κόκκινο εἶνε κρασί,
τὸ κίτρινο σιτάρι·
τὸ πράσινο ἡ περισσὴ
ἐλπὶ ποῦ θενὰ πάρῃ.

Γιὰ νὰ τοῦ πάῃ λειτουργιὰ
καὶ νάμμα νὰ τοῦ στείλῃ,
καὶ νὰ τἀνάφτῃ μὲ καρδιὰ
τἀκοίμητο καντῆλι.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

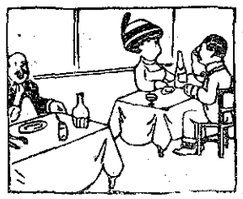

1.—Ὁ Στρατῆς ἦτο ἄλλοτε γκαρσόνι ἑστιατορίου. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐκέρδισε εἰς τὸ λαχεῖον εἴκοσι χιλιάδες δραχμάς, καὶ ἀντὶ νὰνοίξῃ μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ἓν ἰδικόν του ξενοδοχεῖον καὶ νὰ τὰ κάμῃ πολλά, ὁ ἀνέντιμος ἐπροτίμησε νὰ τὰ φάγῃ... κάμνων τὸν κύριον. Ἀπὸ τότε λοιπὸν φορεῖ ζακέ, λουστρίνια, πανταλόνια τῆς μόδας γυρισμένα ἀπὸ κάτω, μονόκλ, καὶ τριγυρίζει τὰ κέντρα, ὅπου περνᾷ τουλάχιστον γιὰ διπλωμάτης. Ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποῦ ἔπρωγεν εἰς τὸν «Ἀβέρωφ» ἐπῆγε εἰς τὸ ἴδιο τραπέζι κ' ἐκάθησε ἀντίκρυ του μία ξένη κυρία. Ἀμέσως ὁ Στρατῆς ἔπιασε κουβέντα μαζί της καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ ὅτι εἶνε ὑπηματάρχης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅτι σὲ λίγο θὰ διορισθῇ πρέσβυς εἰς τὸ Πεκῖνο, κτλ. κτλ. Ἡ ξένη κυρία, εἰς τὴν ἀρχήν, ἦτο κατευθυσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν ποῦ ἔκαμε. Κατόπιν ὅμως, ἀπὸ τῆς ὁμιλίες τοῦ πρῴην ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἀρκετὰ ἀμαθής, ἄρχισε νὰμφιβάλλῃ πολὺ ἂν εἶχε πράγματι ἐμπρός της ἕνα τόσο σπουδαῖον ὑποκείμενον...

2.— Τότε συνέβη κάτι ἀπρόοπτον, ποῦ μετέβαλε τὴν ἀμφιβολίαν τῆς κυρίας εἰς βεβαιότητα. Εἰς τὸ διπλανὸν τραπεζάκι, ἔτρωγε μόνος του ἕνας κύριος, παράξενος καὶ ἀνυπόμονος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκτύπησε δύοτρεῖς φορὲς τὸ πιάτο του μὲ τὸ μαχαῖρι, χωρὶς νὰ τρέξῃ κανένα γκαρσόνι νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, ὁ πελάτης ἐθύμωσε καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά: «—Γκαρσόν! Γκαρσόν!... Μὰ δὲν θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ἐδῶ κανένας; τί κατάστασις εἶνε αὐτή;... Γκαρσόν!!»

3.—Ὁ κακόμοιρος ὁ Στρατῆς, ἀκούων τὰς φωνὰς τοῦ θυμωμένου πελάτου, ἐξέχασε πῶς κάμνει τώρα τὸν κύριον, ἐνόμισε πῶς εἶνε ἀκόμη ὑπηρέτης ἑστιατορίου καί, ἐκεῖ ποῦ συνομιλοῦσε μὲ τὴν κυρίαν, διεκόπη τρομαγμένος, ἐσηκώθη κ' ἔτρεξε πρὸς τὸν γείτονά των, φωνάζων κατὰ τὴν παλαιόν του συνήθειαν: «—Ὁρίστε, κύριε! διατάξτε!...» Ἐνόησε ἀμέσως τὸ σφάλμα του, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ διὰ νὰ τὸ διορθώσῃ. Ἡ κυρία ἔμαθε πλέον μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) *Πρόβλημα.*

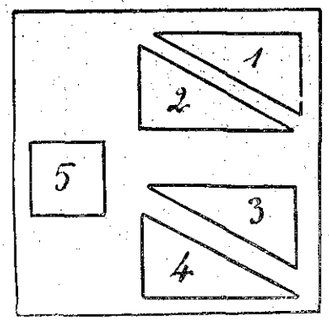

Ἰδοὺ τέσσαρα ὀρθογώνια τρίγωνα καὶ ἓν τετράγωνον. Νὰ συναρμολογηθοῦν καὶ τὰ πέντε οὕτως, ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν ἄλλο τετράγωνον.

β') *Παίγνιον*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

ΚΛΟΣ	ΒΟΣ	ΜΙΣ	ΔΡΟΣ
ΚΥ	ΣΜΑ	ΛΙΝ	ΠΥ
ΚΥ	ΡΑ	ΠΡΙ	ΚΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε γεωμετρικῶν σχημάτων.

γ') *Ἐρώτησις*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρῳΐδος Ἑλληνοπούλας

Ποῖον στοιχεῖον γραφόμενον ἀνάποδα παριστᾷ ἀριθμόν;

γ'.) *Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς*

Triangle

* * * * * E = Ἠθικὴ
* * * * E = Καταιγὶς
* * * E = Σπάνιος
* * E = Ἡλικία
* E = Ὁ
E Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

[Μεταφραζομένων γαλλιστὶ τῶν ἑλληνικῶν, θὰ εὑρεθοῦν αἱ λέξεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ Τρίγωνον].

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 3ου φύλλου

α') Ὁ Μαθιὸς σχηματίζεται πρὸς τἀριστερᾷ τοῦ συντρόφου του, μεταξὺ τοῦ δένδρου καὶ τοῦ αὐτιοῦ του.—β'.) Μενέλαος, Αἴας, Διομήδης, Ἕκτωρ. γ') Κεφασοῦς—οὺς=κέρας.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΩΜΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ (*)

Τὰ κάτωθι ἀναφερόμενα συμβαίνουν εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικήν, εἰκονίζουν δὲ τὴν πραγματικὴν καὶ ἀκριβεστάτην ἀλήθειαν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπερβολῆς.

Περὶ τὴν ἑσπέραν, ἕνας ζέβρος, πιεζόμενος ὑπὸ τῆς δίψης, κατῆλθε τροχάδην ἀπὸ τοῦ γυμνοῦ γηλόφου, διατρέξας τοῦτον μὲ γοργὸν βῆμα, διὰ νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς γνωστήν του λίμνην, κειμένην εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀφίξεώς του, ἤδη αὕτη ἦτο σχεδὸν κατειλημμένη ὑπὸ πολυαρίθμων ἄλλων χορτοφάγων, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἐβιάζοντο νὰ κορέσουν τὴν δίψαν των, προτοῦ φθάσουν τὰ μεγάλα σαρκοφάγα. Πολὺν χρόνον ἀπώλεσεν ὁ ζέβρος ὅπως κατορθώσῃ νὰ διασχίσῃ τὰς ἐκεῖ ἀγέλας ἄλλων ζέβρων καὶ ἀντιλοπῶν.

Ἀφοῦ ἔπιεν, ἀναχωρεῖ καὶ σπεύδει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐνοουμένην κατοικίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ στηθοῦν ἔνεδρα, ἄγνωστοι εἰς αὐτόν, καὶ ὅπου θ' ἀπολαύῃ τῆς δρόσου τῆς νυκτός, χωρὶς νὰ φοβῆται νὰ ἴδῃ ἐξερχόμενον ἐκ τινος θάμνου κανένα λέοντα. Προτοῦ ὅμως φθάσῃ εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο, πρέπει ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ πλάγια τῆς κοιλάδος. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν εἰσέρχεται εἰς αὐτά, τὰ πράγματα καθίστανται ἀντίθετα πρὸς τὰς βλέψεις του. Ἡ νὺξ ἐπῆλθε πλέον καὶ ἡ αὔρα πνέει κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τοῦ δρόμου του, καθιστῶσα ἀνεπαρκῆ πλέον τὴν ὄσφρησιν τοῦ δειλοῦ τούτου ζῴου.

Αἴφνης τριγμὸς κλαδίσκων ἀκούεται, μετ' αὐτὸν ἄγριος βρυχηθμὸς καὶ ὁ ζέβρος καταπίπτει μὲ τὴν ὀσφὺν συντετριμμένην. Τί συνέβη; Δι' ἅλματος τεραστίου, ἕνας λέων ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ θάμνου καὶ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ ζέβρου...ὁ δὲ φοβεροὶ ὀδόντες τοῦ λέοντος, οἱ συγκρατοῦντες τὸν αὐχένα τοῦ ζῴου καὶ θραύοντες τοὺς σπονδύλους βραχύνουν τὴν ἀγωνίαν του. Καὶ τώρα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀφρικανικῆς ἐρήμου, διὰ βρυχηθμοῦ ἠχηροτάτου, παλλομένου κατὰ μῆκος τοῦ ἐδάφους καὶ διεγείροντος τὴν μακρυσμένην ἠχώ, διακηρύττει εἰς τὰ πέριξ τὴν παρουσίαν του καὶ συγχρόνως ἀπειλεῖ πάντα, ὅστις θὰ ἤρχετο νὰ διαταράξῃ τὸ δεῖπνόν του.

Ἡ ὄρεξις τοῦ μεγάλου σαρκοφάγου ὑποχωρεῖ εἰς τὴν λαιμαργίαν. Καὶ ἀρχίζει τρώγων ἐκλεκτὰ τεμάχια, τὴν κεφαλήν, τῆς ὁποίας κατασυντρίβει τὸ κρανίον ὅπως καταβροχθίσῃ τὸν μυελόν, τὰ ὦτα, τὸ ρύγχος. Μετὰ τὰ ὀρεκτικά, ἐπιλαμβάνεται τῶν παχέων μερῶν, ἔκαστον δὲ δῆγμα ἀποσπᾷ πελώρια τεμάχια σαρκῶν. Συχνάκις διακόπτει τὸ δεῖπνον ὅπως ἀνεγείρῃ τὴν ὀγκώδη κεφαλήν του τὴν αἱμόφυρτον, καὶ ἀναπέμψῃ πρὸς τοὺς ἀνέμους τρομεροὺς βρυχηθμούς. Συμβαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ νὰ σύρῃ τὸ λείψανον εἰς ἀπόστασιν εἴκοσιν ἢ πεντήκοντα μέτρων, προτοῦ ἐπαναλάβῃ τὸ καταξέσχισμα. Πράττει δὲ τοῦτο ἴσως, εἴτε διὰ νὰ ἐνδυναμώσῃ τοὺς κεκμηκότας μυῶνας αὐτοῦ, εἴτε διότι προβλέπων τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ὑπολείμματα τοῦ πτώματος, ζητεῖ ἐκ τῶν προτέρων κρύπτην ἀσφαλῆ, ὅπως συνεχίσῃ βραδύτερον τὸ μέλλον νὰ διακοπῇ δεῖπνον.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(*) Ἐκ τοῦ νέου Ἡμερολογίου «Ἑλληνικὸς Κόσμος» παραλαμβάνομεν αὐτὴν τὴν μετάφρασιν, ἡ ὁποία διεκευάσθη ὀλίγον διὰ τὴν «Διάπλασιν».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Καληνύκτισε, Πίπη μου, τῆς κυρίας.
—Μά, μαμμά μου, δὲν ἔχω τὸ κεπέλλο μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

*
* *

— Τί ἔχεις στὸ μπουκαλάκι, μπαμπᾶ;
— Γιατρικό, παιδί μου, γιὰ μένα.
— Μπᾶ! καὶ θὰ σοῦ πιάσουμε τώρα τὰ χέρια καὶ τὴ μύτη γιὰ νὰ τὸ πάρῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24)*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Ἐξεδόθη:
Γρηγορίου Ξενοπούλου
Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
[Τὸ μυθιστόρημα τῆς *Φωτεινῆς Σάντρη*]

Τιμᾶται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50

Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπ' εὐθείας: ***κ. Γρ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29ην Δεκεμβρίου 1915

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὁ Διευθυντής της, οἱ συνεργάται της καὶ ὅλον της τὸ σπιτικόν, εὔχονται εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας εὐτυχισμένον τὸ Νέον Ἔτος 1916.

Ἔχεις λάθος, *Τέλλε Ἄγρα*. Μὲ τὴν μεταβολὴν ἐκείνην διωρθώθησαν ὅλα. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ ἰδέα τοῦ ποιητοῦ εἶνε πάντα σεβαστή, δὲν ἔχω καμμίαν ἀξίωσιν νὰ παραδεχθῆς καὶ σὺ μίαν μεταβολὴν ποῦ ἔγινε κυρίως διὰ παιδαγωγικοὺς λόγους, καὶ ἂν ποτὲ ἐκδώσῃς ἰδιαιτέρως αὐτὸ τὸ ποίημα, θὰ τὸ τυπώσῃς βέβαια ὅπως τὸ ἔγραψες.

Φαληρικὸν Ζιζάνιον, ἄ, ὄχι, νὰ μὴ τρέμῃ τὸ χεράκι σου ὅταν μοῦ γράφῃς. Ὁ φόβος αὐτὸς εἶνε ὁλωσδιόλου περιττός. Ναί, διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς καὶ δυό, καὶ τρία, καὶ ὅσα θέλῃς κομμάτια μαζί. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι προτιμῶ ἕνα καὶ καλό.

Εἰς τέτοιες ἐρωτήσεις, *Ἕλλην*, δὲν ἀπαντῶ, ὄχι μόνον διότι δὲν ἔχω καιρόν, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται. Ὅταν ἕνας παίρνῃ ψευδώνυμον, ἐννοεῖ φυσικὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίζῃ κανείς· καὶ ὅπως δὲν φανερώνω τὸνομά του, ἔτσι δὲν φανερώνω καὶ τὴν διαμονήν του.—Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.

Ἡ *Λυδία Λίθος* μοῦ γράφει: «Ἡ μαμμά μου ἐγεννήθη εἰς Βάρναν τῆς Βουλγαρίας· ὁ μπαμπᾶς εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὴν ὁποίαν καθόλου δὲν ἐγνώρισα· ἐγὼ εἰς τὸ Παρίσι, ἀπ' ὅπου ἔφυγα δέκα μηνῶν. Τὰ καλλίτερά μου χρόνια, μέχρι δώδεκα ἐτῶν, τὰ πέρασα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ τώρα μένω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ σπουδάζω. Ποῖα εἶνε ἡ πατρίς μου; Εἰς τὸ σχολεῖον, κάθε χρόνον ποῦ μᾶς ἐρωτοῦσαν, ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ τὰς λέγω ὅλας καὶ ἐκεῖνοι ἐδιάλεγαν τὸν τόπον ποῦ γεννήθηκα. Τώρα ὅμως, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος, θὰ εἰμπορῶ νὰπαντῶ ὑπερηφάνως: *Ἀθῆναι*! Γιατὶ ποίαν ἄλλην ἀγαπῶ περισσότερον; Καὶ ὅμως, ἀμφιβάλλω ἂν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος λύῃ τὸ ζήτημα, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς *Λυδίας Λίθου*, ποῦ εἶνε ἐξαιρετική. Διότι ὅσον καὶ ἂν ἀγαπᾷ τὰς Ἀθήνας, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζῃ πατρίδα της μίαν πόλιν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν πατέρα της, οὔτε μὲ τὴν μητέρα της, οὔτε ἐγεννήθη εἰς αὐτήν, οὔτε κἂν ἐμεγάλωσε; Ποία λοιπὸν εἶνε ἡ πατρὶς τῆς *Λυδίας Λίθου*;

Μάθετε, ὅτι καὶ ἡ *Κυκλαμιὰ* εἶνε ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας μου συνδρομητρίας. Δηλαδὴ ἡ οἰκογένειά της, ἡ ὁποία μὲ λαμβάνει ἀνελλιπῶς ἀπὸ τὸν χρόνον ποῦ ἐδημοσίευα τὴν «Κόρην τοῦ Γέρω-Θωμᾶ»! Συνδρομητὴς ἦτο τότε ὁ μεγάλος της ἀδελφὸς *Κέφαλος*, ἔπειτα ἔγεινε ἡ ἀδελφή της *Θαλασσοταραχή* καὶ αὐτὴν διεδέχθη τώρα ἡ *Κυκλαμιά*, ἡ ὁποία ἐπίσης μὲ τὰ παραμύθια τῆς Κυρᾶ-Μάρθας ἔμαθε νὰ διαβάζῃ. Ὥστε; Πολλοὶ εἶνε οἱ ἀρχαιότεροι συνδρομηταί.

Ὠραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Χρυσαλλίς*, *Ἡ Φιλομαθής*, *Ρεζεντᾶ*, *Λύρα τῆς Σαπφοῦς*, *Τρελλὴ Ξανθούλα*, *Χρυσαυγή*, *Στενημαχωτάκι* καὶ *Πανοῦργος Ὀδυσσεύς*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας, ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν τὰ γραφόμενα καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΘΑΝΑΣΙΑ Ι. ΡΑΛΛΗ (Ἀθάνατα 1821-1912 καὶ ἡ Φιλομαθής) ἐξ Ὕδρας. Α' Βραβεῖον 14ου καὶ 15ου Διαγωνισμ. Ξεσπαθώματος.

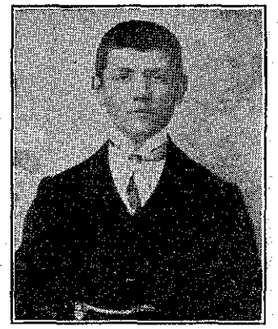

Κ. Σ. ΣΠΕΓΓΟΣ (Εὐγενὲς Ἰδανικόν) Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἰωαννίν. Κυανοῦ Κόμματος, τυχόντος Β' Βραβ. εἰς τὸν 12ον Διαγ. Ξεσπαθ.

Π. Β. ΤΥΠΑΛΔΟΣ (Γενναιόψυχος Στρατηλάτης) ἐν Χαλκίδι. Α' Βραβ. 137ου καὶ 142ου Λύσεων, Β' 14ου καὶ Α' 15ου Διαγ. Ξεσπ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΧΑΡΙΤΩΝ (Δοξασμένη Γαληνόλευκη) ἐν Λίμνῃ Εὐβοίας. Α' Βραβεῖον 12ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ μουσική».—«Ἀλήθειαι» καὶ «Θεατρικὸν ἀνέκδοτον».—«Τὰ δαμάσκηνα τοῦ τρελλοῦ».—«17η Δεκεμβρίου».—«Ἡ Διάπλασις».—«Μικρούλας μεγάλη ψυσία».—«Ἐπιτάφιον».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑξδομ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—Τὰ «Χριστούγεννα», τὸ ὡραῖον ποίημα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, ἦτο ἀπαισιόδοξον. Διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, τὸ ἔκαμα, μὲ μίαν μικρὰν μεταβολὴν εἰς τὸ τέλος, αἰσιόδοξον. Ὁ ποιητὴς ἔκλαιγε τὰ Χριστούγεννα τῶν παιδικῶν του χρόνων, τῆς παιδικῆς του εὐτυχίας, ποῦ νομίζει ὅτι δὲν ἐπανέρχεται. Ὅπως τὸ ἔκαμα, φαίνεται ὅτι κλαίει τὰ Χριστούγεννα κάποιας ἄλλης, γενικωτέρας εὐτυχίας, ποῦ ἔλειψεν, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ. Ὁ ἀναγνώστης εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸν πόλεμον αὐτόν, ποῦ θὰ τὸν διαδεχθῇ ἡ εἰρήνη. Καὶ ἀλήθεια, τὰ ἐφετεινὰ Χριστούγεννα δὲν ἦταν τόσον φαιδρὰ κ' εὐτυχῆ ὅσον ἄλλοτε· θὰ ἔλθουν ὅμως κ' εὐτυχέστερα! —Τὸ «Φάντασμα» εἶνε πάρα πολὺ ὡραῖον· καὶ τόσον, ὥστε νὰ μοῦ γεννᾷ τὴν ὑποψίαν μήπως εἶνε μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ· ἂν εἶνε ὅμως πρωτότυπον, εὖγε εἰς τὸν φίλον μας! εἶχε μίαν σπανίαν ἔμπνευσιν.— Τὰ «Ἄνθη» μοιάζουν μὲ ἀπόσπασμα, οἱ στῖχοι δὲν εἶνε δέβαια ἔκτακτοι· ἔχουν ὅμως μίαν ἀφέλειαν, ἕνα τρυφερὸν τόνον καὶ μίαν «εἰλικρίνειαν αἰσθήματος», ποῦ δύσκολα τἀπαντᾷ κανεὶς καὶ εἰς τεχνικώτερα ποιήματα. Τὸ *Στενημαχωτάκι* ἔγραψε μὲ τὴν καρδιά του.—«Τὸ κρεββατάκι τῆς κούκλας» ἦτο κακογραμμένον· μοῦ ἤρεσεν ὅμως ἡ ἰδέα καὶ τὸ ξανάγραψα. Ἡ φίλη μου δὲν θἀνεγνώρισε τὸ κομμάτι της· θὰ ἔμαθεν ὅμως πῶς πρέπει νὰ γράφωνται αὐτά, διὰ νὰ δημοσιεύωνται.—«Τὸ ποντικάκι» τὸ ἐδιάλεξα κυρίως ὡς παιδαγωγικόν. Ἐμπνέει τὴν συμπάθειαν πρὸς ἕνα ζῶον,—καὶ μάλιστα ἕνα ζῶον ποῦ τὰ παιδιὰ ἀδίκως τὸ ἀποστρέφονται καὶ τὸ φοβοῦνται. Ἠμποροῦσε νὰ ἦτο καὶ πιὸ καλογραμμένον, ἀλλὰ κ' ἔτσι διαβάζεται εὐχαρίστως.—Ἀπὸ τὰ «Ψίχουλα» ὡραιότερον εἶνε τὸ τελευταῖον. Ἕνα-δυὸ εἶνε κοινά. Ἀλλὰ τέτοια ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ εἰς «ψίχουλα» μεγάλων συγγραφέων.—Τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα εὐφυὴς παραλλαγὴ γνωστοῦ, δημοσιευθέντος πολλάκις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγραφόμενον ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ 1, Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγραφόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἡρωϊκὸν Σοῦλι*, ἀ. (+ 3 α—2 α) *Ἄλς*, ἀ. (Γ. Μ.) *Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους*, κ. (Κ. Α.) *Ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (Γ. Α.) *Χρυσόπτερος Νίκη*, κ. (Μ. Α.) *Μαμμουρλοῦ*, κ. (Κ Μ.) *Χρυσαλλίς*, κ. (ΟΜ.) *Μάγκας τῶν Παρισίων*, κ. (Π Β.) *Τόσκα*, κ. (Γ Ν.) *Πλάτανος*, ἀ. (Θ Τ.) *Ἀκτὶς Ἡλίου* κ. (Κ Α.) *Εὔελπις Μακεδών*, ἀ. (ΔΔ.) *Γενναῖο Ἠπειρωτάκι*, ἀ. (Ὀπαδ. Πειρακτ.) *Διάβολος Γιαννιώτης*, ἀ. (Νέα Ἑλλὰς) *Ἀήττητος Ἠπειρώτης*, ἀ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἠπειρωτικὴ Δόξα*, κ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἠπειρωτικὴ Μοῦσα* κ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἠπειρωτικὴ Δάφνη*, κ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἐλεύθερος Ἠπειρώτης*, ἀ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἀρειμάνιος Ἠπειρώτης* ἀ. (Ν' Ἑλλ.) *Λεοντόκαρδος Ἠπειρώτης*, ἀ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἀτρόμητος Ἠπειρώτης*, ἀ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἠπειρωτικὴ Καρδιά*, κ. (Ν. Ἑλλ.) *Ἠπειρωτικὴ Αἴγλη*, κ. (Ν. Ἑλλ.) *Πειρασμός*, ἀ. (Ν. Ἑλλ.) *Χαμόγελο τῆς Νίκης*, κ. (Μ Π.) *Βορειοηπειρώτης*, ἀ. (Ὀπαδ. Πειρακτ.) *Ἰατρευτὴ Κυανόλευκος*, ἀ. (Ν. Μ.) *Ἀτρόμητος Λεωνίδας*, ἀ. (ΣΣ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ροδοδάφνη*, κ. *Ταναγραία*, κ. *ἡ Φιλομαθής*, κ. *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*, ἀ. *Πατριὸ Ναυτόπουλο*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Ἡλιοβασίλεμα* (0) μὲ *Κόρην τοῦ Ἰονίου*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην*.—ὁ *Πατριωτικὸς Πόθος* (0) μὲ *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Μαρκησίαν τῆς Χάριτος*, *Κόρην τῆς Ἴδης*.—τὸ *Πειρακτήριον* (0) μὲ *Ἡρωϊκὴν Σάμον*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Ροδοδάφνην*, *Φούλαν*, *Φράουλαν*, *Φάωνα*, *Χάωνα* καὶ μὲ ὅλους τοὺς προκομμένους καὶ τοὺς διαβόλους.—τὸ *Γενναῖο Ἠπειρωτάκι* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Πριγκίπισσαν Δολλαρίων*, *Στενημαχωτάκι*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*.— ὁ *Ὠραιοπαθὴς* (0) μὲ *Ἡρωϊκὴν Σάμον*. *Τέλλον Ἄγραν*. *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην*, *Ροδοδάφνην*.—ἡ *Ἰτέα* (0) μὲ *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Ἥρωα τοῦ 1913*, *Γιὰ τὴν Πατρίδα*, *Φούλαν*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Λορελάϊ*, *Στενημαχωτάκι*, *Ροδοδάφνην*. *Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται* τοὺς φίλους της: *Σκλαβωμένον Μικρασιάτην* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἕνα Βολιωτάκι* (εἰς ὅλας οὐ τὰς ἐρωτήσεις, ἀπαντοῦν αἱ δημοσιευθεῖσαι ἀγγελίαι, εἰδοποιήσεις, προκηρύξεις· δὲν διαβάζεις ὅλον τὸ φύλλον;) *Ἐνδοξον Γαλλίαν* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.) *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (γράφε μου· πῶς μοῦ γράφουν καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τόσα μαθήματα;) *Χρυσολαμπίδα* (καὶ σὺ τὰ ἴδια· μὴ μάφινης τόσον καιρὸ χωρὶς γράμμα·) *Ἥρωα τοῦ 1913* (πρὸς τὸ παρὸν ὄχι· τὸ χαρτὶ ὅλο ἀριβαίνει·) *Νέον Ἕλληνα* (εἰς τὴν μεσαίαν· αἱ προτάσεις Μ. Μυστικῶν γίνονται καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τὸ Η' κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ.) *Αὐτόνομον Ἠπειρον* (ἔστειλα.) *Κοσμοκράτορα* (ἔστειλα.) *Νησιωτοπούλαν* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Βόρειον Σέλας* (ἐγέλασα μὲ τὸ ἀνέκδοτόν σου·) *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην* (θέχομαι·) *Μαραθωνομάχον* (ἔ, τι νὰ κάμωμε ὑπομονή· ἔστειλα ἐκ νέου.) *Ἡλιοβασίλεμα* (ὄχι· θὰ ψηφίσῃς μόνον δέκα· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μαυρίσῃς ἄλλα δέκα.) *Ἀετιδέα* (ἔστειλα καὶ πολὺ εὐχαριστῶ.) *Λάτριδα τῆς Ἀρχαιότητος* (δὲν ὑπάρχει λόγος νἀπελπίζεσαι· ἀργότερα εἰμπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃς.) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (εὐχαριστῶ· παρομοίως.) *Ἔξοδον τοῦ Μεσολογίου* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολύ. *Δοξασμένον Ρῆγον* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ καινούργιο ξεσπάθωμα.) *Ὠραίαν Γαλάτειαν* (ἐστάλησαν μὲ ἀπάντησιν.) *Ἁλιέα Μαργαριτῶν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐμμέτρους εὐχάς.) *Πειρακτήριον*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Κόρην τοῦ Γιαλοῦ*, *Κόμητα τοῦ Λουξεμβούργου*, *κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29ην Δεκεμβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Φεβρουαρίου.

48. Λεξίγριφος

Ἀμφίβιον πολὺ γνωστὸν
Μὲ μετοχὴν ἑνόνω
Καὶ Ἀθηναῖον στρατηγὸν
Ἀμέσως φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Γαλλίας

49. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύμφωνον,
Σκότος τὸ δεύτερόν μου

Κι' ὡραῖον δένδρον τῶν θερμῶν
Χωρῶν τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης

50. Τονόγριφος

Τῆς Σικελίας βασιλιᾶ
Τὸν ἀναγκάζω νὰ γελᾷ
Μὲ μιὰ τοῦ τόνου κίνησι
Καὶ...ἀς μοῦ κάνῃ μήνυσι!
Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

51. Αἴνιγμα

Κ' ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι...
—Εἶνε γι' ἀστεῖα ὥρα;—
Τὸ ἀρσενικόν μου ἔντομον,
Τὸ θηλυκόν μου χώρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος Ἑλληνοπούλας

52. Τρίγωνον

* * * * * * =Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
* * * * * =Τεμάχιον στενόμακρον.
* * * * =Ἀρχαῖος θεός.
* * * =Ἀντωνυμία.
* * =Ἐπίρρημα.
* =Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

53—57. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, ὅτ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Βάρος, νότος, μέρος, εὔχυμος, δέος.
Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴ τῆς Μάνναις

58—60. Ἀστεῖα Παροράματα

1.— Πᾶς μὴ Ἕλλην, Βούλγαρος.
2.— Ὁ κόλαξ εἶνε σαρκοφόρος.
3.— Καινοὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὸ μέλι ἀόραται.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.

61. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τῶν κάτωθι λέξεων νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν των νὰ σχηματίζεται νῆσος τοῦ Αἰγαίου:

Πῆξις, φεύγω, ἡμέρα, πρῶτος, ἐλεύθερος, πολύ, φῶς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Προσκόπου

62. Γρῖφος

βοὴ
βοὴ βοὴ
φίλ' Θ Χ
βοὴ βοὴ
βοὴ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῶν Ἄλπεων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ιϛ'—50]

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟ ΞΙΦΟΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

[Ιϛ'—51]

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ»

Ἐμπρὸς παιδιά, μὴ στέκεσθε καὶ μὴ ἀργοπορεῖτε· μέλη εἰς τὸν σύλλογον τρέχτε νὰ ἐγγραφῆτε.

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Διεύθυνσις: Σύλλογον «Ἐθνικὸν Ἀγῶνα», Παντανάσσης 52, Πάτρας.

[Ιϛ'—13]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1915

[Ιϛ'—49]

Ἑλληνόπαιδες! Τίς ἐξ ὑμῶν δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸν διὰ τῆς πανουργίας του δοξάσαντα τὴν πατρίδα Ἑλλάδα

ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ

[Ιϛ'—52]

Ὁ Σύλλογος «*Ἐθνικὸς Ἀγών*» ψηφίζει τὸ ὑπέροχον ψευδών. *ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ*

[Ιϛ'—53]

Ἀνταλλάσσω καρτ-ποστὰλ πανταχόθεν μὲ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως καὶ δὴ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ, Κερκύρᾳ καὶ Ἀθήναις.—*Ἰτέα.* P. R. Κυπαρισσία.

[Ιϛ'—54]

Εἰς τὸν φίλον μου *ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑΝ* ὑπόσχομαι φιλικὴν ὑποστήριξιν.—*Ἐθνικὸν Ὄνειρον.*

[Ιϛ'—55]

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Τὰ ὑπὸ 5 Συλλόγων καὶ 200 ἀνεξαρτήτων φίλων των ὑποστηριζόμενα ὑπέροχα ψευδώνυμα

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

ἐδήλωσαν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξιν. Ἤδη ἡ Νίκη ἐξησφαλίσθη. Ζήτω ὁ νέος πανίσχυρος Συνασπισμός!

[Ιϛ'—60]

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι,

Ὁ ἰσχυρότατος σύλλογος «*Νέα Ἑλλάς*», ὁ καταγαγὼν θρίαμβον κατὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1913, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Διαπλασιακὴν κίνησιν μεθ' ὅλων τῶν ἰσχυροτάτων αὐτοῦ παραγόντων. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀπηρτίσθη ὡς ἑξῆς:

Γενικὸς Ἀρχηγός: *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν*
Ἐπανιδρυτὴς καὶ Γενικὸς Γραμ. *Πειρακτήριον*
Γενικὸς ταμίας: *Διάβολος Γιαννιώτης.*

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Πρόεδρος: *Ἀλβανοκτόνος Ἠπειρώτης*
Ἀντιπρόεδρος: *Ἐλεύθερος Ἠπειρώτης*
Γραμματεύς: *Λεοντόκαρδος Ἠπειρώτης*
Ταμίας: *Ἀρειμάνιος Ἠπειρώτης*
Σύμβουλοι: *Ἀτρόμητος Ἠπειρώτης*, *Ἀήττητος Ἠπειρώτης*
Διεύθυνσις· Σπυρίδωνα Λούτσην, Poste Restante Ἰωάννινα,

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΩΝ

Πρόεδρος: *Ἠπειρωτικὴ Δάφνη*
Ἀντιπρόεδρος: *Ἠπειρωτικὴ Αἴγλη*
Γραμματεύς: *Ἠπειρωτικὴ Δόξα*
Ταμίας: *Ἠπειρωτικὴ Μοῦσα*
Σύμβουλοι: *Ἠπειρωτικὴ Καρδιὰ*, *Ἠπειρωτικὴ Ψυχὴ*
Διεύθυνσις· Οὐρανίαν Δημητριάδου, Poste Restante, Ἰωάννινα.

Διεύθυνσις· Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ: Κωνσταντῖνον Σπέγγον, Ἰωάννινα.— Γενικοῦ Γραμματέως: Κωνσταντῖνον Μιχαηλίδην, Poste, - Restante, Ἰωάννινα.

Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομηταί. Συνδρομὴ ἐτησία δραχμ. 2. - Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστηριώτατοι ἀντιπρόσωποι ψευδωνυμοῦχοι.

[Ιϛ'—56]

Ἀναγνωρίζων τὴν ἀσύγκριτον ὡραιότητα τῶν ψευδωνύμων:

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

ὑπόσχομαι μετὰ τοῦ «*Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος*» φιλικὴν ὑποστήριξιν.—*ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΩΤΑΚΙ*

[Ιϛ'—57]

Ἰδώνην Ἰωάννου. Ἀπήντησα ὑμῖν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς.—*Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου (Μποσουέ).*

[Ιϛ'—58]

Ἑλληνόπουλα! Ποιός ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ψηφίσῃ τοὺς ὑποψηφίους τοῦ «*Ἑλληνόπαιδος*», τὰ ὄνειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ τοῦ παλμοῦ ἑκάστης Ἑλληνικῆς καρδιᾶς καὶ τὰς ἐλπίδας μας περικλείοντα ψευδώνυμα:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

[Ιϛ'—59]

Ἕνα *Χιωτάκι* εὐχαριστεῖ *Πειρακτήριον* καὶ λοιποὺς ὁπαδοὺς ἐπανιδρυομένης «Νέας Ἑλλάδος» δι' ὑποστήριξίν των εἰς ψευδώνυμον *ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ* καὶ ὑπόσχεται αὐτοῖς φιλικὸν.... ἄσπρισμα!

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 23—29 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Νικ. Κόσκορος, Εμ. Θ. Κασσαβέτης, Κούλα Α Κονταρίνη, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Μελ. Δ. Μελεάγρου, Κωνστ. Κροντηρᾶς, Ἰωάν. Δ. Γκαρώ, Μαρία Χ. Τζουαννάκου, Φριδερίκος Κ. Μάρχ, Στ. Αλ. Μακρῆς, Δημ. Θ. Κωνσταντινίδης, Παναγ. Καραλίβανος, Ἰω. Χ. Καποδίστριας, Μαρία Παναγιωτοπούλου, Ἀνδρ. Ν. Ἰγγλέσης, Ἀντ. Γλυκῆς, Δημ. Ι. Ἐλευθερίου, Δ. Σ. Πετρόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Θεοδ. Σχίζας, Χρ. Ν.Δάρας.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Νικ. Κ. Σωτηρόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ν. Χ. Βασιλείου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Σαμπεθαΐ Μ. Κουφίνο, Ἰούδας Ν. Λέβης, Σκευοῦλα Μέρτζου, Ἐλευθερία Π.Μίνω.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἐπ. Ι. Γεωργιάδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γεώργιος Α', Εὐτυχία Λιβαδᾶ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σπ. Κοΐλιας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Κ. Ἀστεριάδης.
ΛΥΡΙΟΥ: Γεώργ. Ι. Κουκουλᾶς.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἠρ. Γ. Κοντόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἕλλην.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Π. Βοργιᾶς, Εὐαγ. Α. Ἀρσταῖος, Παν. Χ. Κολυβᾶς, Γεωργ. Κ. Βέγκος, Λουκᾶς Μπακοῦρος. Ἀν. Φωκειανός, Ι. Μιχαλάκος, Νονέ Γ. Ρίζικάρη, Α. Γ. Παπαζαχαρίου.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφημία Ι. Ρέντζου, Παπάκι.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ.Ν. Καμίτσης, Δούκισσα Σπάρτης.
ΣΥΡΟΥ: Α. Γ. Εὐγένιος, Ν. Π. Τσουπρακάκος.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ· Φαίδρα Μερμύρου, Ἰω. Αθ. Τσιοβαρίδης, Ὄλγα Π. Γιαννουσοπούλου, Γ. Α. Παπαλεξόπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Σταματίνα Στυλ. Καρύδη, Κ. Γ. Διαμαντόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ἐμ. Ξ. Στεφανίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο. ΗΡΑΚΛΗΣ Γ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ Γ. Ν. ΚΑΜΙΤΣΗΣ ἐν Σπάρτῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1915

Μὲ τὰς 420 σελίδας του.—Μὲ τὰς 460 εἰκόνας του.— Μὲ τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην»—Μὲ τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα ἡ «Κασσετίνα».—Μὲ τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» τοῦ Φαίδωνος.— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 8.—* **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν ὡρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1916* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 6*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ τοῦ ἔκαμε μεγάλη, καταπληκτικὴ ἐντύπωσι κ' ἐσυλλογίσθη: «Ἂν μποροῦσα νὰντικαταστήσω, μόνο γιὰ λίγα λεπτά, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ταμίας, θὰ μοῦ ἦταν εὐκολώτατο νὰ ὑπεξαιρέσω ἕνα ποσὸν σημαντικό. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ μελετήσω.»

Καὶ ἀφοῦ ἔρθασε 'ς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μεθοδικώτατα, μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸ σχέδιό του.

Τὴ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης, ἐπεσκέφθη τὰς κυριωτέρας Τραπέζας τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐξοικειωθῇ κάπως μὲ τὴ λειτουργία αὐτῶν τῶν καταστημάτων. Τότε ἔβαλε στὸ μάτι τὴν Πιστωτικὴ Τράπεζα. Κ' ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς προτιμήσεως ἦταν μιὰ περίπτωσις, ποὺ τοῦ φάνηκε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του.

Ἐμεγάλωναν τὸ κτίριο, κι' ἀφοῦ ἐσπούδασε τὰ κατατόπια, ὁ νέος παρετήρησε ὅτι οἱ ἐργάται ποὺ ἔκαναν αὐτὸ τὸ μεγάλωμα, ἔφθαναν στὸ γιαπὶ των ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐσωτερικὸ διάδρομο, ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ μπαίνουν καὶ οἱ ὑπάλληλοι στὰ γραφεῖα των.

Τὸ προσωρινὸ αὐτὸ ἀνακατωμα τοῦ ἄρεσε. Ἐδῶ ἐστήριξε ὅλο του τὸ σχέδιο. Καὶ σὲ δυὸ μῆνες, ἀφοῦ τὸ κατέστρωσε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέριες, ἄρχισε πιὰ νὰ προετοιμάζῃ τὴν ἐκτέλεσι.

***

Ἀλλὰ τοῦ ἐχρειάζετο κι' ἕνας βοηθός, ἕνας ἀκούσιος συνένοχος ἤ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀληθινὴ λέξι, ἕνα θῦμα.

Ἄργησε νὰ τὸ διαλέξῃ. Ὁ Ἀγκλὰς ἔπρεπε πρῶτα νὰ σπουδάσῃ τὴν φυσιογνωμίας ὅλων τῶν ταμιῶν τοῦ καταστήματος. Τέλος ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Σομώ, ποὺ ἦταν, καθὼς γνωρίζομε, ταμίας στὴ θυρίδα τῶν πληρωμῶν.

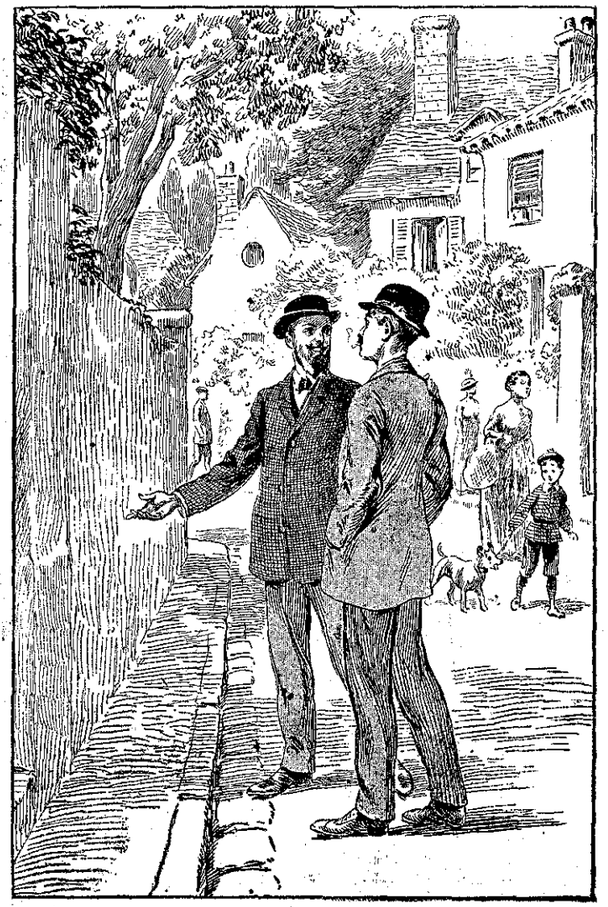

«Ἐπιτέλους ὁ πάρα πολὺ εὔπιστος ταμίας ὡδήγησε τὸν καινούργιο του φίλο στὸ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης» (Σελ. 45, στ. γ'.)

Γιατὶ ὁ Ἀγκλὰς ἐδιάλεξε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο κι' ὄχι κανένα ἄλλον;

Γιατὶ ὁ Σομώ, μὲ τὰ γένεια του εἶχε μορφὴ χαρακτηριστικὴ καὶ τὸ ἴδιο σχεδὸν ἀνάστημα, τὸ ἴδιο σῶμα μὲ τὸν Ἀγκλάς. Καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σατανικοῦ του σχεδίου, αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο.

Ἀφοῦ βρῆκε τὸ θῦμα, ὁ Ἀγκλὰς ἐπροσπάθησε νὰ τὸ σχετισθῇ. Δὲν ἦταν δύσκολο. Ὁ Σομώ, ποὺ κατοικοῦσε σὲ προάστειο, ἔτρωγε συχνότατα τὸ μεσημέρι σ' ἕνα μικρὸ ρεστωρὰν τῆς ὁδοῦ Μισοντιέρ, ὅπου ἐσύχναζαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Πιστωτικῆς. Ὁ Ἀγκλάς, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν κατασκόπευε, τὸ ἔμαθε. Ἄρχισε τότε νὰ πηγαίνῃ κι' αὐτὸς 'ς ἐκεῖνο τὸ ἐστιατόριο κ' ἐπιτέλους ἔπιασε γνωριμία μὲ τὸν Σομώ.

Ὅσο ψυχρὸς καὶ ἀποκρουστικὸς κι' ἂν ἦταν συνήθως ὁ Ἀγκλάς, ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ ἑλκύσῃ κανένα, ἤξευρε νὰ γίνεται συμπαθητικός. Ἄκακος κι' ἀπονήρευτος, ὁ ταμίας δὲν ἄργησε νὰ αἰσθανθῇ φιλίαν γιὰ τὸν καλὸν ἐκεῖνο νέο τὸν ἥσυχο, τὸν ἔξυπνο κι' ἐργατικό, ποὺ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὰ δυστυχήματά του γιὰ τὴν ἐργασία του καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του ἀδελφούλα... Ἔτρωγαν μαζὶ καθεμέρα καὶ σὲ λίγες ἑβδομάδες οἱ δύο ἄνδρες ἔγειναν φίλοι στενοί. Ἐπιτέλους, μιὰ μέρα, ὁ πάρα πολὺ εὔπιστος ταμίας